

Halina

Actrice Halina Reijn (33) schrijft iedere week - exclusief - in Viva over haar leven.

nier

Het is voorbij. Ik kan het bijna niet geloven

De laatste voorstelling van 'Het temmen van de feeks' wordt voor de televisie opgenomen, dus terwijl we al meer dan 120 keer gespeeld hebben, zijn we plotseling zenuwachtig voor de laatste optredens. Overal om ons heen staan grote camera's. Twee ervan volgen ons het toneel op. Alsof ze medespelers zijn, dansen de cameramannen tussen ons in. Het publiek is van tevoren ingelicht en vindt het merkbaar spannend dat 'de mensen van de televisie' aanwezig zijn. De spelers zijn fysiek uitgeput in de laatste week van de tour, de paarden ruiken de stal en zijn niet vooruit te branden. Net als de camera's draaien, verwond ik mezelf op het podium waardoor mijn arm, witte jurkje en tegenspeler onder het bloed zitten. Ik kan mezelf wel voor mijn kop slaan, want deze shots zijn onbruikbaar.

Als we applaus halen na de laatste keer, zie ik mijn zusje en haar vriend vooraan zitten die helemaal uit Curaçao zijn gekomen om de Kerst in Nederland door te brengen. Vers uit het vliegtuig is ze meteen naar de schouwburg geheld om de laatste Feeks bij te wonen. Ze werpt een bos bloemen op het toneel en ik maak een spastische blijdschapssprong. HET IS VOORBIJ. Ik kan het bijna niet geloven. Aan de ene kant ben ik ontzettend opgelucht, maar tegelijkertijd bedroefd en bang nu deze periode achter de rug is. Ik ben gehecht aan deze groep als aan een gezin. Nu moet ik weer alleen op de bank met de televisie aan en een bord eten op schoot. Voor we afscheid van elkaar nemen, vieren we feest bij mij thuis. Meteen na de voorstelling stappen we op onze fietsen en trappen richting mijn straat. Alle acteurs van de Feeks zijn aanwezig. Er

wordt veel gedronken, gegeten, gepraat en zelfs gedanst. Tot acht uur in de ochtend gaan we door en ik ben, geheel tegen de verwachting in, een beetje aangeschoten als de laatste gasten vertrekken. Ik heb de stoute schoenen aange trokken en van de wodka geniet. Er hangt een waas in mijn hoofd en ik ben niet zo bang meer dat het allemaal is afgelopen en ik nu twee weken vrij ben, maar verheug me vooral op mijn warme prinsesop-de-erwt-bed waarin ik de gehele volgende dag zal blijven liggen. Ik besluit om mezelf op te beuren, ik ga naar bikramyoga en zweet me letterlijk bijna dood. Met Hade-wych bezoek ik een concert van Anouk en geniet van haar onge-looflijke stem. Ik koop eten waar ik van hou en smeer mezelf in met zachte lotions, maar de eenzame wolk wil niet overwaaien.

Een paar dagen later, als de roes is opgetrokken en ik weer helemaal nuchter de wereld in kijk, moet ik constateren dat ik inderdaad in een zwart gat terecht ben gekomen. Ik ben alleenig en heb geen moed om voortdurend vrienden te bellen of aan één stuk door 'vakantie-activiteiten' te ontplooiën. Als ik mijn agenda pak, zie ik tot mijn opluchting dat het nogal meevalt met die vrije tijd. Na de vakantie ga ik werken aan een monoloog onder regie van Ivo van Hove. We gaan in Antwerpen in première - veel eerder dan ik dacht - en ik moet de tekst kennen op de eerste repetitiedag. Zuchtend zak ik met de papieren op de bank, maar ben eigenlijk vrolijk dat ik weer een doel heb gevonden en niet naar mijn eigen hersenspinsels hoeft te luisteren. Als een razende rinus leer ik mijn tekst. ●

Reageren?

Mail naar halina@viva.nl

Na het Feeks-feestje ligt mijn tafel vol partyresten. Ik ruim op, ga slapen en val de volgende dag diep in het bekende zwarte gat. Afscheid nemen valt me zwaar. Met moeite lukt het me eruit te klimmen.

IK KAN MEZELF WEL
VOOR MIJN KOP
SLAAN, ALLE SHOTS
ZIJN ONBRUIKBAAR